U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **S. O.**, zastoupená Mgr. Danielem Muchou, advokátem se sídlem U Soudu 363/10, Liberec, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2010, č.j. OAM-127/LE-LE05-LE05-2010, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci ze dne 23. 12. 2010, č. j. 58 Az 8/2010 – 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanoveném advokátovi stěžovatelky Mgr. Danielu Muchovi **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2880 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně brojí včasně podanou kasační stížností proti v záhlaví uvedenému rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, jímž byla zamítnuta její žaloba směřující proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 6. 2010, č.j. OAM-127/LE-LE05-LE05-2010. Rozhodnutím žalovaného správního orgánu byla zamítnuta žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“).

V žalobě žalobkyně odkázala na jednotlivá ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu a zpochybňovala skutkovou podloženost závěrů žalovaného, že jí v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu nebránily žádné objektivní okolnosti. Upozornila, že při trestním stíhání jí jedna z údajných poškozených vyhrožuje pomstou. Pouhé konstatování žalovaného, že při cestách za návštěvou rodiny na Ukrajinu neměla problémy, není relevantní. V případě, kdy by byla nucena trvale setrvat v zemi původu, by se jistě projevilo, že nesouhlasí s politickou situací na Ukrajině a tuto skutečnost je nutno zohlednit při rozhodování o doplňkové ochraně.

Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí dospěl ke shodnému závěru jako žalovaný a uvedl, že žalobkyně je na území České republiky trestně stíhána a pravděpodobnost, že jí bude uloženo vyhoštění, je vysoká, sama žalobkyně se uvedeného trestu obává. Žalobkyně se na území České republiky zdržovala před podáním žádosti o poskytnutí mezinárodní ochrany 13 let a neuváděla žádné důvody, ze kterých by bylo možné dovodit, že jí v předchozí době v podání žádosti bránily objektivní skutečnosti. Žalobkyně v průběhu správního řízení neuplatnila žádné důvody, pro které by jí v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy a uvedené nevyplývá ani ze zpráv o zemi původu. Skutečnost, že žalobkyně nesouhlasí s ukrajinskou politikou, není způsobilá vyvolat důvodné obavy, že by žalobkyni nebezpečí ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu v zemi původu hrozilo.

Proti citovanému rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci podala žalobkyně (dále „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž uvedla stížní důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka se domnívá, že v jejím případě došlo k porušení zásady materiální pravdy ve smyslu ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, tj. nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Žalovaný naznačil, že důvody žádosti o mezinárodní ochranu nejsou jen ekonomického charakteru, aniž by doplnil dosavadní řízení. Důvody žádosti stěžovatelka popsala v žalobě, na niž odkazuje. Stěžovatelka se obává perzekuce na Ukrajině, v případě nuceného návratu již nebude moci opětovně vycestovat. Závěrem stěžovatelka podotýká, že v době, kdy s ní byl veden pohovor, byla silně psychicky rozrušena a nebyla schopna chápat smysl pohovoru, neboť se obávala, že bude ihned eskortována na Ukrajinu. Z tohoto důvodu by měl být pohovor zopakován či doplněn. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností ode dne 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006 č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je tedy nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatelka spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl

nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

K námitce stěžovatelky, že nebyla schopna chápat smysl pohovoru z důvodů psychického rozrušení, Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. nepřihlédl, a to pro její novost (srovnej například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, publikovaný pod č. 419/2004 Sb. NSS).

K neurčité námitce o nesprávném vedení správního řízení, zejména ve vztahu ke zjišťování skutkového stavu, lze pouze uvést, že podmínky pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, a to včetně otázky zjišťování a hodnocení skutkového stavu, zdejší soud již vymezil v rozsudku ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, www.nssoud.cz, publ. též pod č.1724/2008 Sb. NSS. Z něj je vhodné pro doplnění zopakovat rozhodovací důvody žalovaného a krajského soudu (naplnění tří dále uvedených podmínek), totiž *„že v případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová. Žadatel však může prokázat nejen, že žádost nemohl podat dříve, ale (nezávisle na tom, že ji mohl podat dříve) rovněž, že ji nepodal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. Použití ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu tudíž vyžaduje třístupňový test: (1) zda hrozí stěžovateli vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny(...); (2) zda mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve; a (3) zda je z postupu žadatele patrné, že žádost o mezinárodní ochranu podal „pouze“ s cílem vyhnout se tomuto hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání k trestnímu stíhání do ciziny. Tyto tři podmínky musí být splněny kumulativně; v případě nesplnění byť jedné z nich nelze § 16 odst. 2 zákona o azylu aplikovat.“*

Stěžovatelka v kasační stížnosti konečně napadá zdůvodnění neudělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu s odvoláním toliko na tvrzení, že v případě jejího návratu do vlasti bude perzekuována. Jaké obavy žadatelů o mezinárodní ochranu lze považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného ustanovení vyplývá z obsahu ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu. K tomu Nejvyšší správní soud zaujal stanovisko v rozsudku ze dne 7. 8. 2007, č. j. 5 Azs 15/2007 - 79, dostupný na www.nssoud.cz, kde vyslovil, že: *„Obavy stěžovatele, že bude pronásledovaný pro své (doposud neprojevené) politické přesvědčení, nelze považovat za hrozbu skutečného nebezpečí vážné újmy, jak je vymezena v § 14a zákona o azylu“*.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Shledal ji proto ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byla kasační stížnost odmítnuta.

Ustanovenému zástupci stěžovatelky náleží v souladu s § 11 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb

(advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti, tj. písemné podání soudu, ve výši 2100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2400 Kč. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 480 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2880 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatelky nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda

senátu